

ПРОЛОГ

Я — Привид.
Я тікаю крізь шумливе місто,

Продираючись крізь віковічні горе та скорботу.

Захеканий, я пробираюсь берегом ріки Арно... звертаю ліворуч на віа де Каstellані та прямую на північ, криючись у затінку палацу Уффіці.

Та вони не відстають від мене.

Вони полюють на мене з безжальною рішучістю, і їхні кроки лунають дедалі гучніше.

Вони переслідують мене роками. Їхня впертість загнала мене до підземного світу... змусила жити в чистилищі... вовтузитись натужно в підпіллі, мов підземна потвора.

Я — Привид.

Тут, на поверхні землі, я піднімаю очі, дивлячись на північ, але не можу взріти прямого шляху до порятунку... бо Апеннінські гори застують мені перше вранішнє світло.

Я проходжу поза палацом із його зубчатою вежею та годинником з однією стрілкою... прослизав поміж ранкових торговців на п'яца ді Сан-Фіренце з їхніми хрипкими голосами та подихом, у якому відчувається запах *лампредотто*¹ та смажених оливок. Перетнувши вулицю перед палацом Барджелло, я йду найкоротшим шляхом до вежі Флорентійського абатства і впираюся в залізну браму біля підніжжя сходів.

А отут треба відкинути найменші вагання.

---

¹ Популярна у Флоренції м'ясна страва з коров'ячого шлунка. (Тут і далі — прим. ред.)

Я натискаю на ручку й заходжу до проходу, із якого, я певен, мені вже не буде вороття. Я підганяю свої наліті свинцем ноги вгору, вузькими сходами... піднімаюся до неба гладенькими мармуровими сходинками, вичовганими й подряпаними.

Знизу долітає відлуння голосів. Благальних голосів.

Вони вже позаду мене, вони наближаються вперто й невмолимо.

Вони не розуміють, що має статися... не розуміють, що я для них зробив!

Яка невдячна країна!

Я піднімаюся вище, і на мене тиснуть видіння... хтиві тіла, що звиваються під вогняним дощем, пожадливі душі, що плавають у фекаліях, зрадливі негідники, що застигли в крижаних лещатах сатани.

Долаючи останні сходинки, я, погойдуючись і мало не мертвий, виходжу нагору, у вологе ранкове повітря. Кидаюся до високої, із мене заввишки, стіни і вдивляюся крізь вузькі бійниці. Далеко внизу лежить благословенне місто, у якому я знайшов притулок і захист від тих, хто виштовхнув мене у вигнання.

А голоси за спиною гукають, підходячи дедалі ближче:
— Те, що ти зробив, — це божевілля!

Божевілля породжує божевілля.

— Заради всього святого, — гукають вони, — скажи, де ти його сховав?

Саме заради всього святого я вам цього не скажу.

І ось я стою, загнаний у куток, притиснувшись спиною до холодного каменю. Вони зазирають вглиб моїх зелених очей, вираз їхніх облич стає похмурим, вони вже не намагаються заманити й обдурити, вони погрожують:

— Ти ж знаєш наші методи. Ми здатні змусити тебе розповісти, де воно сховане.

Саме через це я й видерся мало не до небес, рятуючись від вас.

А внизу, запаморочливо далеко внизу піді мною, черво-ні черепичні дахи розпливлися передмістям, наче море вогню, освітлюючи прекрасну землю, якою колись мандрували гіганти... Джотто, Донателло, Брунеллескі, Мікеланджело, Боттічеллі.

Я трохи підсунувся — пальці ніг торкнулися краю.

— Спускайся! — кричать вони. — Ще не пізно!

О свавільні невігласи! Невже ви не здатні узріти майбут-не? Невже ви не здатні збагнути велич та красу мого ви-твору? І потребу в ньому?

Я з радістю зроблю цю завершальну жертву... а разом із нею знищу вашу останню надію знайти те, що ви шукаєте.

Вам нізащо не вдасться вчасно віднайти його.

А внизу, на відстані ста футів, брукований майдан ма-нить мене, мов прекрасна дрімотна оаза. От якби мати біль-ше часу... але час — це єдина річ, яку не здатні здобути на-віть мої чималі статки.

У ці завершальні секунди я дивлюся вниз на майдан і по-мічаю образ, який спантеличує мене.

Я бачу твоє обличчя.

Ти вдивляєшся в мене із затінку. Твої очі сумні, однак я бачу в них благоговійну шанобливість до того, що я звер-шив. Ти розумієш, що я не маю вибору. Заради любові до людства я мушу захистити мій шедевр.

Він зростає навіть тепер... вичікує... нуртує під черво-ними, мов кров, водами лагуни, у якій не віддзеркалюються зірки.

Тож я відводжу погляд від твоїх очей і спрямовую його вгору, до обрію. Стоячи високо над цим світом, що зігнув-ся під тягарем власних проблем, я висловлюю своє остан-нє прохання.

Любий Боже! Молюся Тобі, щоби світ пам'ятав мене не як жахливого грішника, а як славетного рятівника, яким я є насправді, і Тобі це відомо. Молюся, щоби Людство збагнуло, який дарунок я йому залишаю.

Мій дарунок — це майбуття.

Мій дарунок — порятунок.

Мій дарунок — пекло.

З цими словами я шепочу: «Амінь!» — і ступаю останній крок у безодню.

РОЗДІЛ 1

Спогади вирисувалися повільно... наче бульбашки, що свиринають на поверхню з темряви бездонного колодязя.

Жінка під вуаллю.

Роберт Ленгдон вдивлявся в неї з протилежного боку річки, бурхлива вода якої була червона від крові. Жінка стояла на далекому березі, повернувшись до нього, непорушна й серйозна, а її лице затуляла вуаль. У руці вона стискала *тенію* — тканинну стрічку, яку підняла на честь моря трупів, що лежали побіля її ніг. Запах смерті витав повсюди.

— Шукай, — прошепотіла жінка. — І знайдеш.

Ленгдону ті слова почулися так, наче він сам вимовив їх у себе в голові.

— Хто ти? — гукнув він, але голос його не мав звуку.

— Час спливає, — прошепотіла вона. — Шукай і знайдеш.

Ленгдон ступив крок до ріки й побачив, що вода її червона, мов кров, і занадто глибока, щоб перейти на той бік. Коли Ленгдон знову підняв очі на жінку під вуаллю, людських тіл під її ногами побільшало. Тепер їх уже сотні, може, тисячі, декотрі були й досі живі, вони звивалися в агонії, помираючи страхітливою, немислимою смертю: їх спопеляв вогонь, поглинали фекалії, вони гинули, пожираючи одне одного. Він чув їхні сумні стражденні зойки, що розлігалися понад водою.

Жінка рушила до нього, випроставши тендітні руки так, наче благала про допомогу.

— Хто ти?! — знову вигукнув Ленгдон.